

Audrey Carlan

Juni

Maand 6 van de *Calendar Girl*-serie



1

Washington DC bleek in juni een broeikas te zijn. De lucht was zo vochtig dat mijn kleren als een tweede huid aan mijn lijf kleefden en ik vroeg me af of ik mijn vel los zou trekken als ik mijn topje uit zou doen. Het was benauwd en onaangenaam.

Zodra ik mijn eerste stap buiten de luchthaven zette, werd ik getraceerd op een bewolkte hemel zonder zon. Dat was ik na een maand in Hawaiï helemaal niet meer gewend.

Ik liet mijn blik langs de rijen wachtende auto's gaan. Voor een glanzende zwarte limousine stond een lange man met in zijn handen een bordje met daarop SAUNDERS. Dat moest mijn chauffeur zijn.

'Ik ben Mia Saunders.' Ik stak mijn hand naar hem uit.

De man schudde die. 'Ik ben James, uw chauffeur. Ik breng u tijdens uw verblijf bij de Shipleys overal naartoe, waar u ook moet zijn.' Hij pakte mijn koffer van me over, legde die in de kofferbak en hield toen het portier voor me open. Ik stapte in en probeerde te voorkomen dat mijn zweterige dijen het zachte leer raakten. De wijde rok die ik voor de vlucht had aangehouden leek aanvankelijk een goede keuze, maar ik wist nu dat een yogabroek beter was geweest. Snel streek ik even met mijn handen over de achterkant van mijn benen terwijl ik wenste dat ik een handdoek had of zo.

'Is het hier altijd zo benauwd?' vroeg ik. Ik haalde mijn telefoon uit mijn handtas en zette hem aan.

'In juni? Eh, alles is mogelijk. Smoorheet, regenachtig of gewoon lekker weer. Dat zult u deze maand wel merken, maar ik moet zeggen dat het dit jaar ongewoon warm is.'

Mijn telefoon liet kort een paar piepjes horen om aan te geven dat ik tijdens de vlucht de nodige berichten had ontvangen.

Aan: Mia Saunders

Van: Sexy Samoaan

*Meissie, je hebt het een en ander uit te leggen. Je bent er zomaar van-
door gegaan!*

Ik scrolde door mijn berichten. Blijkbaar was Tai na zijn eerste berichtje niet echt afgekoeld.

Aan: Mia Saunders

Van: Sexy Samoaan

Het cadeau... Ik heb er geen woorden voor.

Aan: Mia Saunders

Van: Sexy Samoaan

*Ik ben zo kwaad omdat ik je niet eens een afscheidsoen heb kunnen
geven.*

Zodra ik dat las, gleden mijn vingers over het toetsenbord.

Aan: Sexy Samoaan

Van: Mia Saunders

Dikke kus op je je-weet-wel. Dat zal al je wonden helen.

Ik onderdrukte een niet bepaald damesachtige lach en de chauffeur keek me via de achteruitkijkspiegel met grote ogen aan. Vragend trok hij zijn wenkbrauwen op, maar ik schudde slechts mijn hoofd en las de overige berichtjes.

Aan: Mia Saunders

Van: Wes Channing

*Blijf je me negeren? Dat doe je nu al een maand. Of moet ik je soms
achterna komen?*

Vliegensvlug, zo snel bewogen mijn vingers. Ik stuurde hem het meest bitse antwoord dat ik kon verzinnen.

Aan: Wes Channing

Van: Mia Saunders

Ik mag aannemen dat Gina je wel bezig heeft gehouden. Ik heb die coverfoto gezien, je stond haar behoorlijk af te lebben.

Nadat ik twintig minuten lang had zitten koken van woede en om de paar minuten naar het schermpje had gekeken kwam er eindelijk een antwoord. Van Wes, niet van Tai, maar ik negeerde het berichtje en dwong mezelf om het hoofd koel te houden. Misschien kon de gedachte aan mijn sexy Samoaan me afleiden.

Hopelijk bereidde Tai zich nu voor op zijn eerste date met Amy. Mijn hart sloeg een slag over toen ik eraan dacht hoe ze hem in de schoot was gevallen. Letterlijk. Ik hoopte maar dat zij de ware was. Ik nam me voor om over een week contact met Tai op te nemen om te vragen hoe het ging tussen hen. Iets zei me dat zij de juiste vrouw voor hem was. Voor altijd. Wat mezelf betreft, ik had geen idee of ik dat geluk ooit zou vinden, maar in elk geval niet voor het einde van het jaar. En ik kon wel aan Tai of de toekomst proberen te denken, maar dat betekende nog niet dat ik het bericht van Wes kon negeren.

Aan: Mia Saunders

Van: Wes Channing

Jaloers?

Kun je op een afstand van ruim vierduizend kilometer een vent zijn lul afhakken? Misschien kon ik een huurmoordenaar zo gek krijgen. Ik had nog geld op mijn rekening staan, voor noodgevallen. De gedachte maakte me aan het grinniken. Dankzij het extraatje dat ik had verdiend door met hem te neuken zou ik ervoor kunnen zorgen dat hij nooit meer kon neuken. Ik schudde mijn hoofd.

Speelde hij een spelletje met me? Moest ik een antwoord sturen of hem in zijn sop laten gaarkoken? Het was duidelijk dat de pauze van een maand hem helemaal niet beviel. Net goed. Hij lag tussen de lakens met Gina DeLuca, die in alle opzichten perfect was, en ik had mijn eigen sexy Samoaan alle hoeken van het bed laten zien.

Het. Doet. Er. Niet. Toe.

Dat kon ik keer op keer tegen mezelf zeggen, maar het hielp geen zier. Ik bleef om hem geven, daar kon ik niets aan veranderen. Wes zou altijd belangrijk voor me zijn. Dat ik niet wist wat hij deed en met wie... Dat knaagde even heftig aan me als een piranha aan rauw vlees knabbelt.

Tai bleek een geweldige afleiding en ik had erg veel lol met hem gehad. Bij hem was elke dag en vooral elke nacht opwindender geweest dan ik had kunnen indenken. Doordat ik zo was opgegaan in alles waarvan een vrouw van mijn leeftijd hoort te genieten had ik Wes gemakkelijk uit mijn gedachten kunnen bannen, maar nu mei voorbij was, bleek het niet meer zo simpel.

‘Zijn we er bijna?’ vroeg ik aan James.

Hij tikte even tegen zijn pet. ‘Het kan nog wel drie kwartier duren, mevrouw. Rond deze tijd is het altijd erg druk op de weg.’

Drie kwartier. Tijd genoeg. Als Wes wilde kletsen, dan kon hij die tijd van me krijgen. We hadden immers afgesproken dat we vrienden waren.

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn en koos zijn nummer, terwijl ik een kalme veinsde die ik niet voelde.

‘Je leeft nog!’ klonk Wes’ stem aan de andere kant van de lijn. Het hese Californische timbre wekte onmiddellijk allerlei gevoelens bij me op.

‘En hoe. Wat bedoel je met “jaloers”? Je weet dat ik dat niet ben.’ Ik loog dat ik barstte.

Wes liet langzaam zijn ingehouden adem ontsnappen, of misschien slaakte hij wel een zucht. Het zou me niets verbazen als hij nu op het strand zat uit te puffen van het surfen. Toen ik dat geruststellende geluid hoorde, al was het door de telefoon, voelde ik een steek van heimwee. ‘Ik hoopte al dat je zou bellen als ik je uit je tent zou lokken.’

‘Wes, wat is er nou eigenlijk aan de hand?’ Ik hoorde zelf ook hoe kat-tig en bits ik klonk, dat was helemaal niet mijn bedoeling.

‘Zeg jij het maar. Was het leuk in Hawaï?’ Zo te horen was mijn toon aanstekelijk.

Ik dacht aan Tai, aan hoe ik met mijn tong de lijnen van al die tattoo's had gevolgd, van zijn schouder tot aan zijn borst, ribben, heupen en dij. Jammie. Een zwoel ‘ja’ ontsnapte me voordat ik het zelf in de gaten had.

Hij grinnikte. ‘Zo leuk? Was het een cliënt of iemand van buiten het werk?’ De spanning tussen ons verdween even.

Ik deed mijn ogen dicht. ‘Maakt dat iets uit?’

‘Ja, want het heeft met jou te maken. Snap je nu nog niet dat alles aan je me interesseert?’ Zijn toon was eerlijk, maar ook spijtig. Hij deed heel erg zijn best om nonchalant te klinken, maar we wisten allebei dat hij dat niet was.

‘Wes...’

Hij zoog de lucht hoorbaar tussen zijn tanden door naar binnen. ‘Ik ga niet doen alsof het me niets kan schelen dat je in Hawaï met weet ik veel wie hebt liggen neuken terwijl je het mij tegelijkertijd kwalijk neemt dat ik hetzelfde met Gina doe.’

Daar zat iets in. Absoluut. Maar het probleem met het hart en het verstand is dat die zelden hetzelfde willen. Hij kon nog zo verstandig klinken, dat veranderde niets aan de feiten. Het deed pijn dat hij met Gina was. Heel erg veel pijn. We deden elkaar pijn, maar we wisten geen van beiden hoe we dat moesten veranderen.

Het voelde alsof mijn keel werd dichtgeknepen toen ik zei: ‘Hoor eens, Wes, het spijt me. Ik snap wat je bedoelt. Echt. En je hebt gelijk.’

‘Wil je daarmee zeggen dat je naar huis komt?’ Hij klonk zo ontzettend hoopvol.

Naar huis? Waar was mijn huis? In Californië, in dat piepkleine appartement waar ik in de afgelopen vijf maanden niet meer was geweest, of in Vegas, waar het krot stond waar ik mijn kindertijd had doorgebracht? Of in Malibu, in de armen van een erg aantrekkelijke man die een groter deel van mijn hart had veroverd dan ik wilde toegeven?

Ik likte langs mijn lippen en slaakte een zucht. ‘Wes, je weet dat dat niet gaat.’

Hij kermde zacht. Het geluid was als een mes in mijn buik. ‘Dat is niet waar. Het gaat wel. Je wilt het alleen niet.’

Ik schudde van nee, alsof ik zo de gedachten op een rijtje kon zetten die als hardlopers door mijn hoofd schoten. ‘Ik sta niet toe dat je mijn vaders schulden betaalt.’

‘Ook hiervoor geldt dat dat heel goed mogelijk is,’ zei hij zuchtend, ‘maar dat je het simpelweg niet wilt.’ Hij klonk vermoeid en elk woord

leek hem moeite te kosten. En het was allemaal mijn schuld. Ik deed hem dit aan, ik deed óns dit aan. Onze gesprekken vielen me steeds zwaarder en ik had nog een half jaar te gaan. Het was niet te zeggen hoe we er aan het einde van het jaar aan toe zouden zijn. Tot nu toe waren we als vrienden niet echt een succes. We deden elkaar voortdurend pijn, zonder het te willen.

Er viel een lange stilte. Ik probeerde te bedenken wat ik moest zeggen, maar er viel me niets in.

Hij verbrak als eerste die stilte. ‘Wanneer zie ik je weer?’

Wilde hij dat nog altijd? Ik snapte niets van deze man. Van de meeste mannen snapte ik al niet veel, maar hij spande de kroon.

‘Eh, geen idee. Ik ben net aangekomen in Washington DC. Voor een klusje als decoratie voor een oudere man.’

Aan de andere kant van de lijn schoot Wes in de lach. ‘Een bejaarde? Nou, ik kan er waarschijnlijk zeker van zijn dat je niet het bed in duikt met een vent die Viagra nodig heeft.’

‘Dat is niet aardig!’ zei ik zogenaamd bestraffend. ‘En hij heeft trouwens een erg aantrekkelijke zoon en die is senator. Je weet welk effect mannen met macht op me hebben...’

Wes’ lach stierf meteen weg en het korte moment van ontspanning was voorbij. ‘Je maakt een grapje, hè?’ vroeg hij.

Hij was met open ogen in de val gelopen.

‘Nee.’

‘Kut.’

‘Waar het hart vol van is,’ zei ik zonder nadenken.

‘Zeg dat wel. Hoe lang moet ik nog op je wachten?’ vroeg hij snel.

‘Geen idee.’

‘Doe eens een gok,’ drong hij aan, maar ik had er genoeg van. Het leek nooit soepel te kunnen gaan tussen ons. Elk gesprek schuurde en wrong en deed pijn.

‘Ik zou het niet weten. We zien elkaar als het zover is,’ zei ik.

‘Waarom ik?’ zei hij op luide, gefrustreerde toon, als een man die met gespreide armen omhoog kijkt en zijn schepper aanroept. ‘Waarom ben ik in godsnaam gevallen voor zo’n maf wijf als jij?’ Toen liet hij weer die hese lach horen die zo kenmerkend voor hem was. Die lach waardoor

mijn hart zo hevig begon te bonzen dat het uit mijn borst leek te kunnen springen als ik mijn hand er niet op legde.

Ik haalde mijn schouders op, maar dat zag hij niet. ‘Als het lot je slechte kaarten toebedeelt, moet je toch blijven spelen. Dag, Wes.’

Ik wachtte niet totdat hij gedag zei, maar hing zelf op en haalde een paar keer diep adem om kalm te worden. Tijd om aan de buit te denken, Mia. Warren Shipley. Je volgende cliënt.

Warren Shipley was niet degene die bij de ingang van zijn villa op me stond te wachten toen ik uit de limousine stapte. Nee, de man boven aan de stenen trap leek zo van de pagina’s van een herenglossy te komen. Aaron Shipley, senator voor de Democraten in de staat Californië, leunde tegen de witte zuil.

Ik had al de nodige mooie mannen gezien. Ik had alfamannetjes leren kennen, ik had mannen ontmoet die met hun blote handen brandhout konden hakken, maar ik had nog nooit een man gezien die zo fraai een pak vulde als dit exemplaar. Dit was pure perfectie.

De antracietkleurige stof volgde perfect de vormen van zijn brede schouders, slanke taille en lange benen, alsof de kleding op zijn lichaam was gesneden. En dat was natuurlijk ook zo. Zijn ogen waren verborgen achter een zwarte Ray-Ban en zijn dikke, donkerblonde haar was met opzet zo gekamd dat het leek alsof hij net uit bed was gestapt. Die populaire look stond hem goed, erg goed. Hij zag eruit om door een ringetje te halen en had tegelijkertijd iets ondeugends. Dat was voor een meid als ik een fatale combinatie. Of nee, dat was het voor iedere vrouw.

Met de souplesse van een roofdier liep hij de stenen trap bij de voordeur af en het grind van de oprijlaan op. De meeste mensen zouden hem tot halverwege de trap tegemoet gelopen zijn, maar ik was niet zoals de meeste vrouwen en hij was zeker niet zoals de meeste mannen. Het was een genot om hem te zien bewegen. Er hing een aura van macht om hem heen, als een wolk van dure, frisse aftershave. Ik zag dat hij elke stap met sierlijkheid en lenigheid zette en daarbij zo veel gezag uitstraalde dat ik bijna ter plekke smolt. De vochtige warmte waarover ik eerder had geklaagd viel in het niet bij het zweet dat ik nu in mijn nek voelde parelen.

Er liep een druppel langs mijn ruggengraat die in elke zenuw verlangen opwekte.

‘Jij bent vast Mia Saunders.’ Zijn toon was beslist, maar uitnodigend. Hij stak een hand uit. Zodra mijn hand die van hem raakte voelde ik een prikkeling tegen mijn palm. Ik probeerde mijn hand terug te trekken, hij greep die steviger vast. ‘Wonderlijk. Het overkomt me niet vaak dat ik het wezen van een ander door een enkele aanraking kan voelen.’

‘Het wezen?’

Er verscheen een geheimzinnig lachje rond zijn lippen. Die waren om te zoenen, niet te dun en niet te vol. Voor mij hadden ze precies de juiste maat, zag ik, waardoor ik me net Goudlokje bij de drie beren voelde. Aaron hield nog altijd mijn hand vast. Hij draaide die zelfs om, met zijn handpalm nog steeds tegen die van mij gedrukt. Alleen al door dat simpele contact, huid op huid, liep het water me in de mond. Hij schoof zijn zonnebril in zijn haar met een beweging die veel te vlot was voor iemand met zijn politieke status. Mannen zoals hij hoorden saai te zijn en zich alleen bezig te houden met gezever over wetten... Ik schrok op uit mijn gedachten toen hij me recht aankeek met zijn diepe, donkerbruine ogen. Die leken gewoon te vlammen en deden me denken aan een bonbon, al was ik nu degene die een zachte vulling leek te hebben. Ik slaakte een zucht toen hij met zijn duim over de rug van mijn hand streek.

‘Met wezen bedoel ik je levenskracht, je aantrekkingskracht. Toen we elkaar aanraakten, voelde ik een zekere ontlading. Jij toch ook?’

Ik knikte zonder iets te zeggen en staaarde naar die chocoladebruine ogen, rechte neus, hoge jukbeenderen en gebeeldhouwde kaaklijn. ‘Wanneer ik onze handpalmen tegen elkaar druk...’ Hij legde zijn andere hand op de hand waarmee hij de mijne vasthield en drukte ze stevig tegen elkaar. ‘... dan voel ik het nog sterker.’ Op hetzelfde moment dat hij een wenkbrauw optrok, likte ik langs mijn lippen. Zijn blik schoot naar mijn mond en mijn knieën knikten. Het kostte me de grootste moeite om niet opnieuw langs mijn lippen te likken.

‘Kom,’ zei hij.

Ik kon zweren dat dat ene woordje voor een elektrische schok zorgde die ik tot diep tussen mijn benen voelde. Het bloed klopte in het middelpunt van mijn genot, in een eigen ritme. Hij zei nog iets, maar na dat

‘kom’ had ik niets meer gehoord. Hij liet mijn hand los en hief de zijne op naar mijn wang. O, dat was nog veel beter, maar het gebaar wekte me ook uit mijn roes. ‘Mia, gaat het?’ Onderzoekend keek hij me aan en uit de frons tussen zijn wenkbrauwen bleek zijn bezorgdheid. ‘Kom mee naar binnen, zei ik. Vader zit op ons te wachten.’

Ik knipperde een paar keer en probeerde me te concentreren. ‘O. Ja. Sorry.’ Ik schudde mijn hoofd om de laatste restjes lust te verdrijven. ‘Ik kom net uit Hawaï en heb een erg lange reis vol tussenlandingen achter de rug. Ik heb de hele nacht geen oog dichtgedaan.’ Vanwege die tussenlandingen had ik halve luchthavens over moeten rennen om te voorkomen dat ik mijn aansluiting zou missen. Ik kon tante Millie wel iets aandoen omdat ze mijn vluchten zo krap had gepland dat er maar drie kwartier tussen zat. Ik had niet eens tijd gehad om even een plas te doen en eenmaal aan boord wilden ze me pas naar de wc laten gaan als het vliegtuig al een bepaalde hoogte had bereikt. Urenlang onderweg zijn en pas de volgende dag aankomen was niet mijn idee van een goede reis.

Aaron maakte een misprijzend geluidje en schudde zijn hoofd. ‘Dat klinkt vreselijk. Ik zal je aan vader voorstellen en daarna aan James vragen of hij je naar je kamer brengt, zodat je even kunt kussen.’

‘Wat?’ Ik bleef boven aan de treden naar de voordeur staan en drukte mijn hand tegen mijn slaap. Kussen?

‘Ik zei dat ik je even aan vader zal voorstellen en je daarna naar je kamer zal brengen, zodat je even kunt rusten.’

‘O. Ja, natuurlijk.’ Ik deed even mijn ogen dicht en lachte in mezelf.

‘Wat dacht dat je dan dat ik bedoelde?’ Hij lachte en liet het mooiste stel tanden zien dat de mensheid ooit had gekend. Dit gezicht kon zo voor op een tijdschrift... O wacht, daar had het gestaan, dat was waar ook.

‘Ik verstond “kussen”,’ antwoordde ik lachend.

Hij bleef staan, vlak naast de voordeur. ‘Nou, er kan van alles worden geregeld, maar ik weet dat vader er de voorkeur aan geeft dat ik vrouwen op zijn minst mee uit eten neem voordat ik van ander lekkers smul.’ Hij knipoogde en pakte mijn hand. Zodra onze handpalmen elkaar raakten, leek de lucht om ons heen te knetteren.

Aaron keek me even van opzij aan toen hij me naar binnen leidde. ‘Dus jij voelt het ook?’

Jeetje, ik wou dat het niet zo was. Ik hield mijn adem in, deed mijn ogen dicht en knikte.

Op de oprijlaan had ik al vastgesteld dat de villa een van de mooiste huizen was die ik ooit had gezien, maar de binnenkant sloeg alles. In de hal leidde een grote, dubbele trap bekleed met geel tapijt naar boven als de gele weg waarover Dorothy in het Land van Oz naar haar bestemming was gehuppeld. Als ik niet zo moe was geweest was ik ook spontaan gaan huppelen. Dit was gewoon een paleis. Wes' fraaie huis in Malibu kostte een fortuin, het verbouwde pakhuis van Alec was met niets te vergelijken en het penthouse van Tony en Hector was ook een chique boel, maar dit gaf een compleet nieuwe betekenis aan de term 'rijk'. Tante Millie had het over oud geld gehad, maar ik had geen idee wat ik me daarbij moest voorstellen. Natuurlijk verwachtte ik wel dat een politicus er warmpjes bij zat, maar ik had niet op een huis gerekend waarin de koningin van Engeland zich nog thuis zou voelen. De wanden waren versierd met kroonlijsten, voor de enorme ramen hingen dikke, bordeauxrode gordijnen en mijn voeten zakten zo diep weg in het tapijt dat ik mijn sandalen wilde uittrekken om mijn tenen in al dat zachts te begraven.

‘Dit is ongelooflijk.’

Aaron keek glimlachend om zich heen, maar leek niet onder de indruk. ‘Mijn moeder hield van huizen inrichten.’

‘Ze is er vast heel trots op. Dit is een erg mooi huis.’

‘Ze is al jaren geleden overleden, maar ze was er inderdaad trots op, zeker omdat woonbladen zo vaak foto's kwamen maken. Ze heeft zelfs een paar keer de cover gehaald. Dit was haar grote trots... zodra ik oud genoeg was om te begrijpen dat ik overal van af moest blijven.’ Hij knipogde lachend.

Zelfverzekerdheid was duidelijk een van Aaron Shipleys sterke kanten. Ik liep zwiggend achter hem aan en keek bewonderend om me heen. Voor een stel dubbele deuren bleef hij staan. Aan de andere kant van de deuren klonk een luid gelach, alsof iemand zich erg goed vermaakte. Aaron klopte hard, maar wachtte niet op een reactie en deed de deur open alsof hij daar alle recht toe had.

‘Aaron, jongen! Kom verder, kom verder. Kathleen en ik hadden het net over de ramp die vorige week in de keuken heeft plaatsgevonden,’ zei de man die in de kamer zat. Hij wees naar een vrouw die blijkbaar bij het personeel hoorde. Ze droeg een donkerblauwe kokerrok, een crème-keurige, hooggesloten blouse en een wit schort rond haar middel. ‘Weet je, die cataera die ik voor het feestje van vorige week had besteld dacht dat ik...’

‘Vader,’ viel Aaron de man bruusk in de rede. Dat vond ik zo onbeleefd dat hij er meteen iets minder onaantrekkelijk door werd. ‘Mevrouw Saunders is er.’ Hij trok me aan mijn arm naar voren, zodat ik oog in oog kwam te staan met een oudere kopie van Shipley junior.

‘Kijk eens aan, je bent in het echt nog mooier dan op de foto. Mevrouw Milan heeft er verstand van. Ze zal het erg goed doen, denk je ook niet, Aaron?’

Aarons blik gleed van top tot teen over me heen. ‘Ja, ze is beslist de ideale kandidate om de aandacht van je compagnons te trekken.’

‘Kom eens hier, meisje. Ik ben Warren Shipley,’ zei hij hartelijk. Hij schudde me niet de hand, maar trok me naar zich toe voor een vaderlijke omhelzing. ‘Je bent heel anders dan ik had verwacht.’ Hij liet me weer los en glimlachte, waarbij hij me recht in mijn ogen keek. De meeste vieze oude mannetjes zouden naar mijn borsten hebben gegluurd. Mijn tante had gelijk: zijn belangstelling voor mij had andere redenen. ‘Bedankt dat je bent gekomen. De situatie is nogal bijzonder, maar mevrouw Milan heeft verzekerd dat je hier geknipt voor bent. En als ik jou zo zie... kan ik nu al zeggen dat ze uit mijn hand zullen eten.’